

בע"א (רחובות) 66647-01-20 - מועצה מקומית גדרה נ' רז קירשנר

בית משפט השלום ברחובות

בע"א 66647-01-20 מועצה מקומית גדרה נ' קירשנר ואח'
תיק חיצוני:
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

המבקשת מועצה מקומית גדרה

ע"י ב"כ עו"ד גלית דמארי סקורקה
נגד

המשיבים
1. רז קירשנר
2. רז קירשנר בע"מ
3. משה קירשנר
4. משק קירשנר בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד ניסן שריפי

החלטה

בפניי בקשה מטעם המבקשת, לפי סעיף 6 לפקודת בזיון בית משפט, בה נתבקשתי לכוף את הצו המורה למשיבים לסגור את בית העסק, צו אשר הוארך בערכאות הערעור עד ליום 30.9.21.

ביום 27.5.21 קיבלתי בקשתה של המבקשת והוריתי בין היתר על הפסקת העיסוק בבית העסק נשוא הבקשה, עסק מסוג מרכול הידוע בשם "משק קירשנר בע"מ" לממכר פירות וירקות, המצוי בגוש 3866 חלקה 1 בגדרה וכן איסור על ניהול העסק או הפעלתו ללא רישיון או היתר זמני כדין (להלן: "הצו").

בין הצדדים מחלוקת האם המשיבים קיימו את הצו וסגרו את בית העסק או שמא כטענת המבקשת יש מקום למתן צו בהתאם לפקודת בזיון בית המשפט בשל אי קיום הצו.

1. לטענת המבקשת, בביקורות שנערכו בבית העסק, לאחר מועד כניסת הצו לתוקף, 1.10.21, נמצא כי המשיבים ממשיכים בהפעלת העסק חרף הצו.

2. לטענת המשיבים, הם קיימו את הצו כך שהם מבצעים מכירה בהתקיים שני תנאים בלבד. הראשון, שהקניה בבית העסק מבוצעת עבור בית עסק. השני, שהמכירה מוגבלת למינימום של שלושה ארגזים מקרטון (להלן: "ארגזים"). לשיטתם, בהתקיים שני תנאים אלה העסק המנוהל על ידם אינו מפר את הצו, בהיותו עסק למכירה סיטונאית מותרת להבדיל ממכירה קמעונאית אסורה.

דין והכרעה

3. לאחר שעיינתי בכתבי הטענות, בראיות הצדדים, שמעתי את העדים מטעמם ועיינתי בסיכומיהם, דין הבקשה להתקבל משהמשיבים לא קיימו את הצו השיפוטי שניתן ביום 27.5.21, ונכנס לתוקפו ביום 1.10.21.

4. אין מחלוקת, כי המבקשת ערכה מספר ביקורות בבית העסק ואף ביצעה סגירה בפועל של שעריה על ידי ריתוך דלתות בית העסק כשהיא מותירה פתח להוצאת הסחורה במקום. המשיבים מצידם הסירו את הריתוך ופתחו את בית העסק.

5. מעדותו של המפקח שמעון אטיאס עלה, כי הוא הגיע לבית העסק לאחר שצו הסגירה נכנס לתוקפו ומצא שהמשיבים הגבילו את הרכישה לשלושה ארגזים אך לדבריו, מדובר במכירה קמעונאית לכל דבר. לדברי העד, כל לקוח אוסף מוצרים ללא הגבלת כמות והדגש הוא שסך הקנייה של הלקוח לא תהיה קטנה מתכולתם של שלושה ארגזים.

6. גם המפקח יהודע פרחי מסר שראה לקוחות בבית העסק ששמים את קניותיהם בסלסלה ולאחר מכן בארגז ולכן, אין כל שינוי במהות העסק שפועל במקום.

7. המפקח עמית רייך הגיע לבית העסק במטרה לבצע רכישה. לדבריו, בעת שביצע את הקניה, הוא לא נתקל בכל הנחיה או הגבלה כמו הדרישה למינימום שלושה ארגזים. הוא רכש ביום 12.10.21, חמישה סוגי פירות בסלסילות קטנות כאשר עלות כל סלסלה בסך 15 ₪. מעיון בתמונות שצילם המפקח רייך (טז(6)) ניתן לראות, כי כל שעשה העד, הוא לשים את חמשת הסלסילות שרכש בתוך ארגז, כפי שעשו לקוחות אחרים בתמונות שצורפו לבקשה.

מעיון בקבלה שניתנה למפקח רייך, ניתן להיווכח ברישום "**שם העסק: עמת**" (השגיאה במקור-אס"ח). העד מסר, כי לא נקב בשם של בית עסק ואף לא מסר את שמו הפרטי וסביר שפרט זה נלקח מכרטיס האשראי באמצעותו שילם. נקודה זו מבהירה היטב, כי הטענה של המשיבים שהמכירה היא לבתי עסק אין בה כל ממש. מהפרסום בדף של בית העסק ברשת החברתית פייסבוק (במ/1) ניתן ללמוד מהשאלות של המעוניינים לרכוש בבית העסק והתשובות של בית העסק, כי הדרישה לציין שם של בית עסק בעת הרכישה היא התחכמות בלבד ואין מאחוריה כל שינוי באופי העסק.

8. יתרה מכך, המפקח חנן משה מסר, כי במסגרת ביקורת שערך ביום 1.10.21 (נספח ה'), הרי

שהוא לא נתקל בכל הגבלת כמות והמשיבים הגדילו לעשות וביצעו מכירה של פיתות בכניסה למרכול.

9. מטעם המשיבים העידה המאבטחת בבית העסק. לדבריה, תפקידה לעמוד בכניסה לבית העסק ולהבהיר ללקוחות, כי ישנה הגבלת קניה למינימום של שלושה ארגזים וכן חובה למסור שם של בית עסק בקופה. העדה מסרה, כי היא עובדת שם כחודש והאחראי עליה הינו המשיב 1. לא מצאתי, כי יש בעדותה של עדה זו לסייע למשיבים שכן לדבריה, היא יודעת להעיד על הדברים שנאמר לה למסור בכניסה למרכול, אך אינה יודעת מה מתרחש בתוך בית העסק ואיך הדברים מתנהלים בפועל בקופה.

10. העיד מטעם המשיבים גם מר יוסי הרשקוביץ, בעל מומחיות בתחום החקלאות, איכות הסביבה ורישוי עסקים. חוות דעתו של העד מתבססת על דברים שמסר לו המשיב 1 ומסמכים שהוצגו בפניו, אך לא צורפו לחוות דעתו.

קביעותיו של העד אינן עומדות בקנה אחד עם הקביעות השיפוטיות בעניינם של המשיבים לגבי הפעילות בעסק והדרישה להחזיק ברישיון עסק לצורך המכירה המבוצעת בבית העסק, מכירה סיטונאית וקמעונאית. משכך אין בידי לקבל את חוות דעתו. אף שהעד אינו משפטן חלק מעדותו הייתה פרשנות משפטית לפעילות המבוצעת על ידי המשיבים וזו עומדת כאמור בסתירה להכרעה השיפוטית בעניינה של המשיבים.

כך גם אין בידי לקבל קביעותיו, כי עסק לממכר פירות וירקות, ללא מוצרים נלווים, אינו נדרש לרישיון עסק, שכן הדבר עומד בסתירה לאמור בפריט רישוי 4.7ב' לצו רישוי עסקים. פריט 4.7ב' חל על סוגי ממכר, ללא כל אבחנה בין קמעונאי לסיטונאי, והוא מגדיר מרכול כעסק "לממכר מזון ומוצרי צריכה לשימוש אישי או ביתי, שאין בו טיפול במזון, לרבות משלוח מזון". משכך, כל עסק לממכר פירות וירקות טעון רישוי.

11. המשיב 1 העיד בפניי ואישר, כפי שניתן לראות בנספח יא', כי אביו הסיר את הריתוך מדלתות העסק והוא עצמו סייע לו בכך.

המשיב 1 אישר שבית העסק אכן פתוח ונותן שירות ללקוחותיו. לטענתו, ביום 1.10.21, מועד כניסת הצו לתוקף, נפתח העסק מחדש. לדבריו, השינוי שנערך בבית העסק, הוא שהמכירה מתבצעת לבית עסק. דהיינו לקוח שלא יציין שם של בית עסק לא יקבל שירות וכן כל לקוח נדרש לרכישה של מינימום שלושה ארגזים.

אני דוחה מכל וכל את דברי המשיב 1 בדבר הפעלת עסק אחר שאינו טעון רישוי, שכן הדבר לא מתיישב עם מכלול ראיות המבקשת שפורטו לעיל.

12. בנספח טו' ניתן לראות, כי בביקורת שנערכה כבר ביום 14.9.21, עוד בטרם נכנס הצו לתוקפו, הוצב בכניסה לבית העסק שלט עם הכיתוב "**משק קירשנר מכירת פירות וירקות בסיטונאות בלבד!**". כאשר המשיב 1 נתבקש להסביר את פשר הצבת השלט עוד בטרם נכנס הצו לתוקפו הוא מסר הסבר תמוה שאין בידי לקבלו לפיו "**זה לא השלט בכניסה, זה שלט שהצבנו לפני לטפטף שזה מכירה סיטונאית. הדרישה לשם עסק והגבלת קרטונים זה החל אח"כ. עוד לפני התחלנו להציב שלטים כדי להסביר לאט לאט לאכוף את הצו עוד לפני ה 1.10.**" (עמ' 65 שורות 1-3).

השלט הוצב בכניסה לבית העסק, כפי שניתן לראות בתמונות, כך שכבר ביום 14.9.21 טענו המשיבים שהמכירה היא בסיטונאות, דבר הנסתר בראיות המבקשת המפורטות לעיל. משהשלט בדבר מכירה סיטונאית הוצב כבר ביום 14.9.21, ולא כך היה, הרי שהמכירה לאחר יום 1.10.21 היא אותה מכירה, ולפיכך אין כל ספק שלא היה כל שינוי באופיו של העסק.

13. עדויות עדי המבקשת נתמכים בדוחות ביקורת ותמונות שצולמו על ידם לגבי הפעילות המתבצעת במקום ומהן עולה בבירור, כי הפעילות המבוצעת בעסק לאחר כניסת הצו לתוקף ביום 1.10.21 היא אותה פעילות שבגינה ניתן הצו מלכתחילה, עסק לממכר פירות וירקות ללא רישיון כדין.

14. נקודת המוצא היא, כי על המשיבים לבצע את הצו אלא, אם הם אווזים ברישיון עסק. המשיבים לא קיבלו כל רישיון להמשך הפעלת העסק ואף לא טרחו לפנות למבקשת על מנת לשכנעה שיש שינוי באופיו של בית העסק באופן שיש בו להצדיק בחינת בקשה מחודשת לקבלת רישיון או לחילופין לשכנעה, כי מופעל במקום עסק אחר שאינו טעון רישוי.

העובדה שהמשיבים לא פנו, לא למבקשת ולא לבית משפט, מלמדת כי אין כל שינוי באופי הפעילות בבית העסק, כפי שעולה באופן ברור וחד משמעי מראיות המבקשת.

15. לסיכום, המשיבים תולים את השינוי בעסק בשניים, רישום בית העסק שעבורו מבוצעת הרכישה וקניה של שלושה ארגזים לפחות. מדובר בשתי דרישות שאין אלא פיקציה.

ראשית, הצבת השלטים עם הדרישות היא כדי לצאת ידי חובה בלבד ואין מאחוריה דבר שיש בו ללמד על פעילות אחרת מזו שנאסרה בצו.

שנית, הדרישה הינה לרישום של שם בית עסק אך ברור הוא, כי לא נדרשת רכישה עבור בית עסק. כך בעניינו של המפקח עמית רייך נרשם בקבלה כשם בית העסק שמו הפרטי וברור שמדובר ברישום שאין בו לשקף את המציאות ולא ארחיב מעבר לכך.

שלישית, גם הדרישה למינימום של שלושה ארגזים היא חסרת כל ערך ושמה ללעג את ההחלטות

השיפוטיות. הדרישה לשלושה ארגזים לפחות היא אמירה מתחכמת שאין מאחוריה דבר, שכן כל לקוח יכול לרכוש פירות וירקות מאלה שבתפוזות בכמות הנחוצה לו, למשל תפוחים בודדים, ובלבד שבסוף הקניה הוא יצא עם שלושה ארגזים.

לא מדובר על הגבלה שנועדה לתת אופי של מכירה סיטונאית אלא דרישה שהלקוחות יצאו מבית העסק עם ארגזים, מינימום שלושה, במקום שהמוצרים יארזו בסל או בשקיות.

רביעית, אין לקבל את עמדת המשיבים, כי במכירה סיטונאית, ולא נקבע כך על ידי מי מהערכאות שדנו בעניינם, הם אינם נדרשים לאחוז ברישיון עסק. הקביעות השיפוטיות היו למכירה המבוצעת בבית העסק, סיטונאית כקמעונאית, פעילות שממשיכה גם לאחר כניסת הצו לתוקף. משכך, איני מקבלת את עמדת המשיבים, כי העסק הפך מעסק טעון רישוי (וכזה המפר את הצו) לעסק שאינו טעון רישוי בין יום 31.9.21 ליום 1.10.21.

16. למעלה מן הצורך יצוין, כי צודקת ב"כ המבקשת, כי אף אם נלך לשיטת המשיבים ונבחן את טענתם למכירה סיטונאית, הרי שזו ממילא לא מתקיימת בעניינם.

בהתאם למבחנים שנקבעו בפסיקה האבחנה בין מכירה סיטונאית לקמעונאית נעוצה בזהות **"משתמש הקצה"**, דהיינו **"הצרכן הבודד"**. בת"א 19922-10-10 **מזרח ומערב יבוא ושיווק בע"מ נ' מזרח ומערב מזון בע"מ** (4.5.15, עמ' 13) נקבע, כי **"מכירה בקמעונאות היא מכירה ליחידים"** ואילו מכירה סיטונאית היא מכירה לרשתות שיווק, שאינן **"משתמש הקצה"** והן אלה שמוכרות את המוצרים לצרכן הבודד מבלי שיש לעסק שמוכר בסיטונאות מעורבות בהתקשרות עם הצרכן הבודד. בענייני הצרכנים של בית העסק, טרם מתן הצו, הם הצרכנים שלאחר כניסת הצו לתוקפו- גם הצרכן הבודד, וכל אמירות המשיבים אין בהן דבר.

17. לו היה מדובר בשינוי סוג העסק למכירה שאינה טעונה רישוי לשיטת המשיבים, הרי שהם היו סוגרים את העסק ביום 1.10.21 או מוקדם יותר ומוסרים על כך הודעה למשיבה שאכן ביצעו את הצו ולמען הסר ספק מעתה יופעל במקום עסק אחר שאינו טעון רישוי לשיטתם. בכך היו מאפשרים למבקשת לבדוק את טענתם וככל שאין הסכמה בין הצדדים והמבקשת אוכפת את הצו וסוגרת את העסק היו המשיבים פונים לבית המשפט לקבלת סעד.

18. במסגרת הצו קבעתי, כי ככל שהמשיבים לא יבצעו את הצו תהא המבקשת רשאית לבצעו. לאחר שחלף המועד שניתן לעיכוב ביצוע ולאחר מתן התראה, המבקשת סגרה את פתחיו של העסק וריתכה אותם אך המשיבים פתחו את העסק שוב ושוב לאחר שפרצו את הריתוך, וזאת שלוש פעמים. מדובר בעשיית דין עצמי, תוך זלזול מופגן ובוטה בשלטון החוק, והשלטת רצונם של המשיבים על המבקשת. שלטון החוק הוא על כולם. דווקא בימים אלה בהם מתקיים דיון ציבורי בטענה לחוסר יכולת או אוזלת ידן של הרשויות בביצוע אכיפה באזורים מסוימים או בקרב אוכלוסיות מסוימות, עלינו לשים לנגד עינינו, כי כל פריקת עול, בכל מקום, תורמת את חלקה להעדר ההרתעה.

19. לו סברו המשיבים שאין כל פגם בהתנהלותם חזקה עליהם שהיו פונים לבית המשפט ומבקשים

סעד כנגד פעולות המבקשת, אלא שבסופו של יום מי שפנתה לסעד מבית המשפט היא המבקשת בהתאם לפקודת בזיון בית המשפט.

מהתנהלותם הכוללת של המשיבים ניתן ללמוד, כי החליטו שלא לקיים את הצו ולכן אין מנוס מכפייתם לציות.

20. בשלהי הדברים מצאתי להעיר, כי טענות המשיבים לאכיפה בררנית ושיקולים זרים באכיפה כנגדם נדונו מכבר ונדחו. למעלה מן הצורך, אציין, כי לטעמי לא יכולה להתקבל טענה לאכיפה בררנית עת עסקין בבקשה שנועדה להביא לציות לצו שיפוטי, לאחר שטענות המשיבים נדונו בערכאות שונות בהליכים שונים ועלה בידם למצות את מלוא זכויותיהם וטענותיהם בהליכים השונים. עסקין בתיק בו המבקשת לא יכולה לזנוח את האכיפה לאחר שהצו הופר ברגל גסה על ידי המשיבים ומצופה מרשויות לפעול לביצועם של צווים בכלים השונים העומדים לרשותם.

סוף דבר

21. הוכח, כי המשיבים הפרו את הצו השיפוטי מיום 27.5.21 (שנכנס לתוקפו ביום 1.10.21), אשר הורה להם לסגור את העסק מושא הבקשה ואסר עליהם את ניהול העסק ללא רישיון. עוד הוכח, כי במעשיהם הוכיחו המשיבים שלא יבצעו את הצו ולכן אין מנוס מקבלת הבקשה לכופ עליהם לציית לצו בית משפט באמצעות הטלת סנקציה שתהפוך את הפרת הצו לבלתי כדאית עבורם.

הצדדים לא טענו בעניין שיעור הקנס היומי. בתי משפט הטילו קנסות בשיעורים משתנים מ- 2,000 ₪ ועד 50,000 ₪ והכל תלוי בנסיבותיו של התיק ומידת חומרת ההפרה והרווח הכלכלי שבצידה (ראו למשל ע"פ 6807-06 קוגלר ואח' נ' קוגלר (25.9.07), תו"ח 24381-06-10 ועדה מקומית לתכנון ובניה צפון חיפה נ' מאחמיד (23.2.17), רע"ס 5366-02-10 ועדה מקומית לתכנון ובניה חבל מודיעין נ' אברהם בר-און (8.9.15), תו"ב 41568-07-11 ועדה מקומית לתכנון ובניה שרונים נ' ספיר- קדמת עדן בע"מ (15.11.14))

לנוכח התנהלות המשיבים, המפרים צו בית משפט, אף שענייניהם נדונו בערכאות שונות ובהליכים שונים, מצאתי שיש לקבוע ימי מאסר תמורת הקנס.

22. נוכח כל האמור לעיל אני קובעת קנסות כדלקמן:

א. כל אחד מהמשיבים 1 ו-3 ישלם קנס יומי בסך 3,000 ₪ עבור כל יום נוסף שבו יופר הצו או 7 ימי מאסר תמורתו.

ב. כל אחת מהמשיבות 2 ו-4 תשלם קנס יומי בסך 6,000 ₪ עבור כל יום נוסף שבו יופר הצו.

למען הסר ספק, החלטה זו תיכנס לתוקפה באופן מיידי.

23. לנוכח התנהלותם המשיבים, אשר כפו על המבקשת הליך זה, שכלל הגשת בקשה, קיום דיון ושמיעת עדים, מצאתי שיש מקום לחיוב המשיבים בהוצאות המבקשת.

המשיבים יישאו, ביחד ולחוד, בהוצאות המבקשת בסך 20,000 ₪. הסכום ישולם בתוך 30 ימים שאם לא כן יישא הפרשי הצמדה וריבית עד למועד התשלום בפועל.

זכות ערעור כחוק.

המזכירות תעביר בדחיפות לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, י"ט טבת תשפ"ב, 23 דצמבר 2021,
בהעדר הצדדים.